

Zidurile tencuite cu ipsos și ploaia de primăvară

Miercuri, 6 iunie 2007

Gili Cârstea

Cazul dramatic al tânărului din București încurcat cu profesoara lui face valuri în biserică, din cauza asocierii lui cu adventismul. Unii privesc această tragedie doar ca pe o calamitate care s-a abătut asupra bisericii, lovind în prestigiul, reputația și imaginea publică a acesteia. Dacă profesoara respectivă nu ar fi fost odată adventistă, cazul acesta nu ar fi produs niciun ecou printre noi, rămânând doar o simplă știre de la ora cinci.

Dincolo de tragedia umană, care ne produce suferință tuturor, cazul acesta ar trebui să dea serios de gândit poporului nostru, dar mai ales strategiilor care se desfășoară în tot felul de operațiuni de imagine și relații publice.

Corina Vasile și soțul ei, buni membri ai bisericii, au plecat la București pentru studii, și de șapte ani comunitatea lor, pastorul lor, comitetul comunității, nu au mai știut nimic despre ei, așa cum spune poziția oficială prezentată într-o emisiune tv. Au considerat că aceștia au rămas adventiști, și astfel numele lor au fost păstrate în registrele de membri.

Este greu de crezut că nimeni nu a mai știut de ei; mai corect ar fi că nimănui nu i-a păsat de felul cum trăiesc acești tineri. Atâta timp cât ei vor să rămână în biserică, nu este important dacă ei apreciază și practică înaltele standarde adventiste.

Este uimitoare detașarea conducătorilor noștri, și eforturile stângace de a se spăla pe mâini cu pretextul infantil că doamna profesoară a părăsit demult biserica, și prin urmare nu mai este treaba noastră cum trăiește.

Sigur, biserica nu are o secțiune care să facă poliție de moravuri, dar nu este chiar treaba noastră să știm de ce se întâmplă astfel de lucruri cuiva care cunoaște adevărul sfințitor al evangheliei? Dacă îl cunoaște, evident. Nu am fost noi chemați să înțelegem, să practicăm și să spunem lumii despre puterea lui Dumnezeu de a mântui din păcat, ascunsă în neprihănirea pe care o dă Dumnezeu tuturor celor care cred?

Cazul Corinei Vasile ne cheamă să reexaminăm cu seriozitate câteva elemente majore ale soliei îngerului al treilea, pe care le-am tratat cu indiferență maximă în toți acești ani.

Chiar oamenii din lume se simt ofențați de o asemenea comportare. O educatoare trebuie sã fie un exemplu de corectitudine, moralitate și demnitate pentru elevii ei, dacã sperã sã aibã succes. Și aici intrãm exact în subiectul cheie al stãrii noastre laodiceene, pe care Pavel l-a abordat cu maximã expertizã:

“Nu știți, fraților – cãci vorbesc unor oameni care cunosc Legea – cã Legea are stãpânire asupra omului cãtã vreme trãiește el? Cãci femeia mãritatã este legatã prin Lege de bãrbatul ei cãtã vreme trãiește el; dar dacã-i moare bãrbatul, este dezlegatã de legea bãrbatului ei. Dacã deci, cãnd îi trãiește bãrbatul, ea se mãritã dupã altul, se va chema preacurvã; dar dacã-i moare bãrbatul, este dezlegatã de Lege, așã cã nu mai este preacurvã, dacã se mãritã dupã altul” (Rom 7:1-3).

Poporul nostru se aflã exact în aceastã stare. Oficial cu Hristos, în pat cu Baal. Public, religioși, morali, credincioși, evlavioși; în intimitate, adulter spiritual, o viațã dublã, trãind la literã dupã poftelã firii pãmãntești.

Aceasta este realitatea, iar Martorul Credincios ne spune cã starea noastrã îi produce asemenea dureri de stomac încãt simte o permanentã stare de vomã. Bãrbatul, omul cel vechi, nu a murit, dar noi ne aventurãm într-o relație cu Hristos. De aceea nu suntem nici cu unul, nici cu celãlalt. Aceasta este încropeala laodiceanã, întreținutã de lipsa alifiei pentru ochi din sertarele îngerului bisericii.

Cazul acesta aduce în discuție o altã slãbiciune majorã a politicii de relații publice a bisericii. Un post de televiziune a invitat pe cineva din partea bisericii sã dea o explicație despre statutul Corinei și legãtura ei cu Biserica Adventistã de Ziua a Șaptea. A rãspuns acestei invitații fratele Emilian Niculescu, secretarul Uniunii Române.

Dincolo de curtoazia obișnuitã și întrebãrile de rutinã, moderatorii au dorit sã știe un singur lucru: Este Corina Vasile membrã a Bisericii Adventiste? Au încercat în toate chipurile posibile sã scoatã un rãspuns clar de la invitatul lor, dar fãrã succes. Tot ce a putut formula fratele Niculescu a fost cã doamna profesoarã s-a depãrtat de bisericã și nu se mai știe nimic de ea. Pentru spectatori nu a fost greu sã înțeleagã cã fratele Niculescu are ceva de ascuns, ceea ce a produs o justificatã – și vastã – nemulțumire în rândul membrilor bisericii care au urmãrit emisiunea.

De drept, Corina este membrã a bisericii, deoarece numele ei se aflã în registrul comunitãții unde a fost botezatã. De fapt, este clar pentru toatã lumea cã ea nu mai este membrã a bisericii, și cã nu mai are nicio legãturã cu adventismul sau cu acest popor. Aceste lucruri trebuiau exprimate clar de invitat. Dar el s-a prins într-un joc de ezitãri naive, de bãlbãieli stupide, complicãnd lucrurile tot mai mult și punãndu-i pe moderatorii în situația jenantã de a da sfaturi pastorale unui profesionist adventist. Un frate teolog chiar se întrebã dacã nu s-a gãsit altcineva care sã ne reprezinte în fața opiniei publice.

Eu cred cã cine și cum ne-a reprezentat a fost în deplin acord cu ceea ce suntem de fapt, în realitate, așã cã nemulțumirile față de prestația fratelui Niculescu sunt complet nejustificate. El a reprezentat biserica așã cum este ea, și nu așã cum ne-o imaginãm în fanteziile noastre infantile, sau cum ne-am dori-o. Sã avem deci curajul sã ne privim în ochi și

să recunoaștem că Martorul Credincios are multă dreptate când evaluează starea conducerii bisericii noastre.

Biserica face de ani de zile campanii de imagine costisitoare și periculoase, încercând să promoveze adventismul prin mijloace de marketing, prin relații amicale cu bisericile “surori,” și prin activități comune tot mai vizibile cu biserica “mamă.” Nu există zi de la Dumnezeu în care buletinele informative ale bisericii să nu laude alte și alte programe de gen “Ziua ușilor deschise” prin comunitățile noastre din toată țara. Se consideră că standardele adventiste au nevoie de publicitate agresivă, și că lucrarea lui Dumnezeu nu se poate încheia deoarece lumea nu a aflat ce doctrine frumoase avem noi, și ce mod de viață sănătos practicăm noi. Nu cred că au existat, în istoria recentă a bisericii, eforturi mai mari și agitație mai vizibilă decât ceea ce se face acum prin aceste campanii de imagine.

Și într-adevăr, efecte se văd. Primarul vine la amvoanele noastre și spune ce bucuros este el că are cetățeni de nădejde în localitatea lui. Vine preotul ortodox și spune că apreciază frățietatea adventistă. Vine polițistul și se bucură că suntem de acord să inițiem proiecte comune pentru păstrarea ordinii publice. Vine secretarul de la Departamentul Cultelor și ne mângâie pe creștet pentru aportul pe care îl aduce biserica la eforturile de pace și bună înțelegere dintre culte.

Și când suntem gata să ne agățăm și noi decorațiile la reverul denominațional, vine Corina Vasile și demolează toată munca depusă, cu sudoare și zel sfânt, de departamentele noastre de relații publice. Cam acesta este marele Sisif advent care ne stoarce toate resursele materiale, umane și financiare în ultimele decenii.

Această situație este expusă perfect pe paginile Scripturii, și parcă Domnul chiar cu noi dorește să vorbească în asemenea pasaje precum cel din Ezechiel 13. Adresându-se teologilor lui Israel, Domnul spune:

“Lucrurile acestea se vor întâmpla pentru că ei rătăcesc pe poporul Meu, zicând: 'Pace!' când nu este pace. Poporul Meu zidește un zid, și ei îl tencuiesc cu ipsos.

De aceea, spune celor ce-l acopăr cu ipsos că se va prăbuși, va veni o ploaie cu vifor, pietrele de grindină vor cădea, și se va dezlănțui furtuna.

Iată, vi se prăbușește zidul! Și atunci vi se va zice: 'Unde este ipsosul cu care l-ați tencuit?'

De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: 'În urgia Mea, voi porni furtuna; în mânia Mea, va veni o ploaie cu vifor; și vor cădea pietre de grindină ca să nimicească.

Voi surpa zidul pe care l-ați tencuit cu ipsos, îl voi doborî la pământ, și i se vor desgoli temelii; se va prăbuși, și veți pieri în mijlocul dărâmăturilor lui. Și veți ști că Eu sunt Domnul.

Îmi voi potoli astfel mânia împotriva zidului și împotriva celor ce l-au tencuit cu ipsos; și vă voi spune: Nu mai este niciun zid! Și s-a isprăvit cu cei ce l-au tencuit cu ipsos!

S-a isprăvit cu proorocii lui Israel, care proorocesc asupra Ierusalimului, și au vedenii de pace asupra lui, când nu este pace, zice Domnul Dumnezeu” (Eze 13:10-16).

Proorocii Laodiceei fac exact același lucru. Poporul nostru este convins că-și face conștiincios datoria, că se închină și slujește Dumnezeului autentic, iar teologii acoperă cu ipsos această construcție iluzorie, spunând că Domnul binecuvântează eforturile lor misionare.

Ce se întâmplă în aceste zile cu acest incident minor este doar o mică avertizare despre ce furtună îngrozitoare ne așteaptă în viitor, dacă nu ne trezim la realitate. Biserica nu are nevoie de campanii de imagine, ci de o schimbare de caracter a membrilor ei, prin lucrarea creatoare a Duhului Sfânt asupra inimii. Acum lumea ne iubește deoarece ne aflăm în plin vechi legământ, trăind și acționând la fel ca lumea. Când biserica va îndrăzni să facă pasul în noul legământ, adio aprecierea și aplauzele lumii.

Dumnezeu întărește avertizarea din Ezechiel prin Spiritul Profetiei, ca să nu evităm realitatea cu scuzele copilărești că în Ezechiel este vorba despre alții și nu despre noi. Ascultați:

“Sunt plină de suferință când mă gândesc la starea noastră ca popor. Domnul nu a închis cerul pentru noi, ci drumul nostru de permanentă apostazie ne-a despărțit de Dumnezeu. Mândrie, poftă și dragoste de lume au domnit în inimă fără teamă de alungare sau condamnare. Printre noi au avut loc păcate hidoase și nerușinate. Și totuși, predomină opinia generală că biserica înflorește, și că pacea și prosperitatea se găsesc în granițele ei.

“Biserica a întors spatele călăuzirii lui Hristos, Liderul ei, și se îndreaptă cu hotărâre spre Egipt. Și totuși, puțini sunt alarmați sau uimiți de lipsa puterii spirituale din viața lor. Îndoială, și chiar necredință, față de mărturiile Spiritului lui Dumnezeu dospesc în comunitățile noastre de peste tot. Este așa cum a dorit Satana. Este așa cum au dorit predicatorii care predică eul în locul lui Hristos. Mărturiile sunt necitite și neapreciate. Dumnezeu v-a vorbit. Lumina a strălucit din Cuvântul Său și din Mărturii, și ambele au fost disprețuite și neglijate. Rezultatul se poate vedea în lipsa de puritate, devoțiune și credință fierbinte printre noi.

“Fiecare să-și întrebe propria inimă: ‘Cum am căzut noi în această stare de slăbiciune spirituală și confuzie? Nu am adus chiar noi asupra noastră nemulțumirea lui Dumnezeu, deoarece acțiunile noastre nu corespund credinței noastre? Nu am căutat noi prietenia și aplauzele lumii în locul prezenței lui Hristos și a unei profunde cunoașteri a voii Sale? Examinați-vă inimile, judecați singuri calea pe care ați mers. Analizați ce fel de asociați vă alegeți. Căutați voi compania celor înțelepți, sau sunteți dispuși să alegeți asociațiile lumești, compania celor care nu se tem de Dumnezeu și nu ascultă de evanghelie?’ (5 T 217).

Teologii noștri nu spun bisericii că am întors spatele Liderului nostru și înaintăm cu hotărâre spre Egipt. Ei încurajează “opinia generală că biserica înflorește,” și că “pacea și prosperitatea se găsesc în granițele ei.” Ei nu ezită să se laude cu “prietenia și aplauzele lumii în locul prezenței lui Hristos,” și astfel nu fac altceva decât să tencuiască cu ipsos un zid crăpat, putred și gata să cadă.

Dacă sora White era plină de suferință pentru starea poporului nostru de acum 100 de ani, vă imaginați ce disperare ar apuca-o dacă ar veni astăzi în mijlocul nostru și ar vedea munca de Sisif în ridicarea punților peste abisurile denominaționale în care este prinsă biserica tot mai evident.

În aceste zile biserica mondială se pregătește și se roagă pentru Ploaia Târzie, fără să înțeleagă cât de devastatoare poate fi ploaia de primăvară pentru zidurile tencuite cu ipsos. Da, în curând „va veni o ploaie cu vifor, pietrele de grindină vor cădea, și se va dezlănțui furtuna.” Și atunci va fi prea târziu să mai apreciem puterea lui Dumnezeu pentru mântuire, ascunsă în solia neprihănirii lui Hristos.